

стълбата на третия катъ, гдѣто се намирала неговата стая и на часъ дѣгналъ да спи, безъ да предчувствува за тия неприятности, които му се готвили за другия день.

Като станалъ по навикновенieto си рано, слѣзалъ долу, гдѣто намѣрилъ вече челя си да тъкми самовари, а чича си съ «полицейски въдомисти» въ ржцѣ.

— Добро-утро Ви лѣлю и чичо здравилите? попиталъ Налитаевъ, като се обръщаль къмъ старитѣ и седналъ на стола.

— Слава Богу, здрави сме, а ти Василчо?

— Мене не ми е твърдѣ добръ: глава ма боли.

— Какво? главата боли? На твоитѣ години да тя боли? глупостъ! извикалъ чичо му. Истѣнчилъ са е сега чловѣческия родъ! така ли е работата? Азъ кога бѣхъ младъ, незнаехъ даже, че у менъ има глава, за която се сещахъ само тогава, когато земехъ гребена въ ражъ, както и да е да се счеша. Ето на погдѣднима, старъ съмъ; но още съмъ свѣжъ, бодъръ и здравъ!

Тѣй е, искалъ да отговори Налитаевъ, но като си припомнилъ, че далъ дума да говори право, громко казалъ: — Не съвсемъ ти намирамъ чичо да сте свѣжи и здрави.

— Какво? какво? какво ти каза?

— Азъ говоря чичо, че вида ви е болезень.

— У кого? у мене ли? а? Тѣй ли намирашъ че вида ми е болезень? А отъ какво би билъ болезень? казвай!